

γαμβρός μου θά μάς την πάρη από εδώ την Άννίκαν. Καί άλλο κενόν εις τὸ σπῆτι, διότι καὶ ὁ Μάξιμος δὲν θά ζῆ μαζί μας τὸν περισσότερο καιρὸν. Σιωπή! Νά τος! Ξεύρει κι' αὐτὸς τὸ νέον, ἀλλὰ εἶνε ἀκόμη πολὺ μυστικόν, ὥστε δὲν εἰμποροῦμεν νὰ ὁμιλήσωμεν καὶ οἱ τρεῖς περὶ αὐτοῦ. Ἄς ἀλλάξωμεν λοιπὸν θέμα.»

— Τί τον ἐκάματε τὸν Ρολάνδον; ἤρώτησεν ἡ Εὐτυχία τὸν Μάξιμον εἰσαλθόντα.

— Τὸν ἄφησα ἔς τὸ δάσος. Ἐκάθησε ἔς τὴ ρίζα ἐνὸς δένδρου καὶ ἐβγαλεν ἀπὸ τῆ τσέπη του ἓνα βιβλίον. Σὲ λίγο θά ἰδῆς ὅλα τὰ θηλυκὰ λάφια νὰ τον περιτριγυρίζουν. . . Κρίμα ποῦ δὲν ἔχει τὸ δάσος παρὰ δύο τρία, εἰδεμὴ τὸ θέαμα θά ἦταν γιὰ ζωγραφιὰ. . .

— Πῶς αὐτό; ἤρώτησεν ἡ Λουκία.

— Ἴδου πῶς ὁ Ρολάνδος ἐνθυμήθη ἓν εἶδος συρίκτρας, ἐν χρήσει παρὰ τοὺς ἀγρίους καὶ κατώρθωσε νὰ την κατασκευάσῃ. Ἡ συρίκτρα αὐτὴ μιμεῖται εἰς τὴν ἐντέλειαν τὴν φωνὴν τοῦ νεβροῦ, τοῦ νεογεννήτου ἐλαφιοῦ. Καὶ βλέπεις περὶ τὰς ἐλαφίνας νὰ τρέχουν πρὸς βοήθειαν τῶν μικρῶν των καὶ νάντικρύβουν ἐξάφρα τὸν κύριον Καλονῆν! Ἦμουν πλησίον του ὅταν ἔκαμε τὴν πρώτην δοκιμὴν καὶ μία ἐλαφος ἐπήδησε σχεδὸν κατεπάνω μου. . .

— Σὰς πῆρα γιὰ τὸ μικρὸ της, εἶπε γελῶσα ἡ πριγκίπισσα Ροζάλδα. Πρέπει ὅμως, ἐπρόσθεσε σοβαρῶς, νὰ προειδοποιήσω τὸν ἀδελφόν μου νὰ μὴ κάμῃ χρῆσιν τῆς συρίκτρας του, γιατί θά τον πάρουν διὰ λαθροθήραν. Πῶς τον διέφθειρε, Θεέ μου, ἡ ζωὴ μεταξὺ τῶν ἀγρίων. Εἶνε εὐφυὴς καὶ θά ἐπρόκοπτεν εἰς τὰς σπουδὰς του ἀλλὰ τώρα εἶνε ἀδύνατον νὰ τὰς ἐξακολουθήσῃ συστηματικῶς.

— Κρίμα τῶ ὄντι! ἀπήνησεν ὁ νεαρὸς Μπρεβάλ. Ἀλλὰ μὴ ἀπελπίζεσθε! εἰμπορεῖ πάλιν νὰ του ἔλθῃ καὶ νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ ὄρεξις πρὸς διανοητικὴν ἐργασίαν. Τὰ ὠραῖα ἔργα του συγκινοῦν καὶ περιγράφει τὰς ἐξ αὐτῶν ἐντυπώσεις του μ' εὐλωτικὴν πλήρη εἰκόνων, ἀξίωσιν ποιητῶν. Ἐπρεπε νὰ τον ἀκούσετε πῶς ὑπερασπίζει τὸν Σατωβριάνδον του. Πῆγε νὰ μου βγάλῃ τὰ μάτια μιά μέρα ποῦ του εἶπα ὅτι ὁ συγγραφεὺς αὐτὸς μοῦ φαίνεται στομφώδης. . .

— Σὰς παρακαλῶ, εἶπε τότε ἡ Ροζάλδα, προσπαθήσατε νὰ του ἐμπνεύσετε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ προπρασκευασθῇ διὰ κανὲν ἐπάγγελμα. Ὁ μπαμπᾶς παραπονεῖται δικαίως ποῦ τον βλέπει νὰ παρατείνῃ τὴν ἀσχοπον καὶ ἀλήτιδα αὐτὴν ζωὴν. Δὲν σας ἔκαμε ποτὲ λόγον περὶ τοῦ στρατιωτικοῦ ἐπαγγέλματος;

— Μ' εὐρίσκει πολὺ εὐτυχῆ διότι το ἠκολούθησα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ φαίνε-

ται ὅτι το σκέπτεται διὰ τὸν ἑαυτὸν του. — Δὲν του ρίπτετε τὴν ἰδέαν νὰ γίνῃ στρατιωτικὸς; Ὁ μπαμπᾶς θά το ἤθελε πολὺ. Εἶνε τὸ καλλίτερον, νομίζω, ποῦ ἔχει νὰ κάμῃ.»

Ὁ Μάξιμος ἐκολακεύθη πολὺ διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποίαν τῷ εἰδείκνυεν ἡ νεάνις καὶ ἀπὸ τῆς ἐπομένης εὐθὺς ἔρριψε τὸν πρῶτον ὑπαιτιγμόν, εἰπὼν πρὸς τὸν Ρολάνδον ὅτι ἐσκόπει νὰναχωρήσῃ εἰς τὴν Ἀλγερίαν μετὰ τὴν ἐκ τῆς Σχολῆς ἐξοδὸν του.

«Λαμπρά, ἀπήνησεν ὁ Ρολάνδος.

— Νομίζω ὅμως ὅτι αὐτὸ ἠμπορεῖς νὰ το κάμῃς καὶ σύ. Ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σου θά κατατασσόμην εἰς τὸν στρατόν.

— Ἐν καιρῷ πολέμου δὲν θά διατάσω οὔτε στιγμὴν! ἀλλὰ ἡ πειθαρχία τοῦ στρατῶνος μὲ τρομάζει.

— Δὲν εἶνε τόσο αὐστηρὰ εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ θά ἠμποροῦσες νὰ την ὑποφέρῃς.

— Ἄ, ἡ Ἀφρικὴ! ἀνέκραξεν ὁ Καλονῆς. Ἄν εἶχα περιουσίαν θά ἐπήγαινα νὰ ἐξερευνηθῶ τὰς ἀγνώστους τῆς χώρας, νὰνακαλύψω λαοὺς, τοὺς ὁποίους κανεὶς Εὐρωπαῖος δὲν ἐγνώρισεν ἀκόμη, νὰ σπουδάσω τὰ ἦθη τῶν ἀγρίων αὐτῶν.

— Καὶ νὰ φαγωθῆς ἀπὸ αὐτούς! διέκοψεν ὁ Μπρεβάλ.

— Ἄς εἰμεθα σοβαροὶ ἀπήνησεν ὁ πρῶν Σιού. Θὰ λάβω ὑπ' ὄφει μου καὶ τὴν ἰδέαν σου, ἔχω ὅλον τὸν χειμῶνα ἐμπρὸς μου διὰ νὰ την μελετήσω μὲ τὴν ἡσυχίαν μου.»

Μετὰ ἓνα μῆνα ὁ Μάξιμος ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ Δινάρ καὶ μόνος ὁ Ρολάνδος ἐπεδόθη εἰς τὴν τυχοδιωκτικὴν ζωὴν, ἡ ὁποία τον κατέστησεν ἱστορικὸν εἰς τὸν τόπον. Ἐτρέχεν εἰς τὴν πεδιάδα, εἰς τὰ δάση, εἰς τὸν αἰγιαλόν, εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ καιρὸς δὲν τον ἠμποδίζεν, ἀν καὶ ὁ χειμῶν ἐκεῖνος ἦτο ἐξόχως δριμύς. Εἰς τὴν Μανώλιαν τὸν ἠσθάνθησαν πολὺ. Ἡ μελαγχολία τοῦ πάθους του ἐξ αὐτοῦ ἐδιπλασιάσθη. Ἡ κυρία Μορδάς ἔμενον εἰς τὸ δωμάτιόν της, τυλιγμένη εἰς τὰς σισύρας της, ὡς ὁ μεταξοκλώχῃ εἰς τὸ κουκουλι τοῦ οἱ μαῦροι ἐφαίνοντο παγωμένοι! ἡ δὲ Εὐτυχία ἠσθάνετο τὸσσην πληξίν ὥστε συχνὰ ἔλλαε. Ἐρημία καὶ μόνωσις. Οἱ ὀλίγοι κάτοικοι τοῦ Δινάρ, μετὰ τῶν ὁποίων εὐρίσκοντο εἰς σχέσεις, ἀπῆλθον εἰς Νίκαιαν ἢ εἰς Μανδῶν ἢ δ' ἐποχῆ καθίστα σπανίας τὰς μεταβάσεις εἰς Δινάρ.

Ἐν ἀπόγευμα, περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἰανουαρίου, ὁ Ρολάνδος εἶχε δηλώσῃ ὅτι δὲν θά ἐξήρχετο.

«Ἴδου κατάλληλος εὐκαιρία διὰ νὰ τῷ ὁμιλήσω» ἐσκέφθη ἡ Εὐτυχία, καὶ ἀνελθοῦσα τὴν κλίμακα ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ ἀδελφοῦ της.

«Ἐμπρός!» εἶπεν ἐκεῖνος. Εἰσελθοῦσα ἡ Εὐτυχία τον εὗρεν ἐξηπλωμένον εἰς μίαν πολυθρόναν, στηρίζοντα τοὺς πόδας ἐπὶ τοῦ μαρμαροῦ τῆς ἐστίας καὶ καπνίζοντα τὴν μακρὰν του πίπαι.

«Διασκεδάσεις πολὺ μὲ αὐτὴν τὴν συντροφίαν;» εἶπεν ἡ ἐπισκέπτρια δεκχούσα τὸ ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον τον εἶχε περικαλύψει διὰ νέφους καπνοῦ.

— Δὲν διασκεδάω ποτέ.

— Οὔτε μὲ τὸν Μάξιμον Μπρεβάλ;

— Εὐχαριστοῦμαι μαζί του, ἀλλὰ δὲν διασκεδάω. Ἦθελα πάντοτε νὰ εὐρίσκομαι ἄλλου, παρὰ εἰς τὸ μέρος ὅπου εὐρίσκομαι.

— Εἰς τοὺς ἀγρίους ἴσως;

— Δὲν εἰσεύρω ἂν τώρα πλέον θά με εὐχαριστοῦσε ἡ ζωὴ ἐκεῖνη. . . Μοί φαίνεται, Εὐτυχία, ὅτι ὑπὸ κακὸν ἀστέρον ἐγεννήθη. Ἄμα ἀρχίσω ἓνα καλὸν δρῶμον, ἔρχονται αἱ περιστάσεις καὶ με βγάζουν ἀπὸ αὐτόν. Καλὰ ἐπήγαιναν αἱ σπουδαὶ μου εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας. Ἡ τύχη μ' ἐπῆρε καὶ μ' ἔρριψεν εἰς τοὺς ἀγρίους. Ὅταν ἤρχισα νὰ συνειθίζω καὶ νὰ εὐχαριστοῦμαι μαζί των, ἡ τύχη πάλιν μ' ἔρριψεν εἰς τοὺς πολιτισμένους. . .

— Μὴ καταρᾶσαι τὴν τρικυμίαν ἐκείνην, διέκοψεν ἡ Εὐτυχία. Ἦτο δακτύλος τῆς θείας Προνοίας διὰ νὰ ἐπανεύρῃς τοὺς γονεῖς σου, τὴν μητέρα σου.

— Καὶ τὴν ἀδελφοῦλα μου, εἶπεν ὁ Ρολάνδος ἀσπαζόμενος τὴν Εὐτυχίαν. Καὶ ὅμως ἀμφιβάλλω ἂν αὐτὸ ἔγινε πρὸς τὸ καλόν μου. Ἡ φύσις μου μετεβλήθη τώρα πλέον, ἔγινε σχεδὸν ἀγρίος καὶ διὰ νὰ ξαναγίνω πολιτισμένον πρέπει νὰ κοπιᾶσω πολὺ. Ἡ ἐθιμοτυπία μου προξενεὶ φρίκην. Θέλω νὰ εἶμαι εἰλικρινὴς καὶ δὲν εἰμπορῶ. Θέλω νὰ εἶμαι ἐλευθερός. Ἡ ψυχὴ μου ἔχει νὰ γάγκῃ ἐκτάσεως καθὼς τὸ σῶμά μου. Νὰ εἰξευρες μὲ ποῖαν λύπην συναστῶ χωρὶα, συνοικισμούς, κατὰ τὰς ἐπίφοβας ἐκδρομάς μου, ὅταν ἐπίζητῶ τὴν ἔρημον καὶ πόσσην στενοχωρίαν αἰσθάνομαι ὅταν εἰς κάθε βῆμα ἀντιμετωπιζῶ τὸν νόμον, ὁ ὁποῖος με δεσμεύει, μὲ περιορίζει, δὲν με ἀφίνει νὰ διασκεδάσω ὅπως θέλω, νὰ φαρεύσω, νὰ κυνηγήσω. . . Ἄ, ποῖαν, ποῖαν ἐλευθερίαν ἔχασα!

Ἡ συνομιλία ἐξηκολούθησεν οὕτως. Πρὶν ἀφήσῃ τὸ δωμάτιον τοῦ ἀδελφοῦ τῆς ἡ Εὐτυχία τῷ ἔρριψε τὴν ἰδέαν ὅτι κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του νίκη εἶνε ἡ ὑψίστη ἐνδείξις τῆς δυνάμεως τοῦ ἀνθρώπου. Τὴν ἰδέαν αὐτὴν τὴν ἐμελέτησεν ἐπὶ πολὺ ὁ Ρολάνδος τὴν ἡμέραν ἐκείνην, διότι μετ' ὀλίγον κατῆλθεν εἰς τὴν ἀπονομίαν, πρὸς συνάντησιν τῆς ἀδελφῆς του. Ἐκάθησε πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ, ὡς ἐσυνεθίζε καμμίαν φοράν, ἀνεπολῶν τὰ μαθήματα τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας, προσεπάθει νὰ παιξῇ ἄσπαι-

τινα τὰ ὁποῖα ἠγάπα. Ἡ Εὐτυχία τὸν ἐσῆθη. Ὅταν μετ' ὀλίγον εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Μορδάς, εὗρον τὰ τέκνα των παίζοντα ἀκατάρμα αἰν ἐυκόλους τινὰς μελωδίας. Πόσον ἦτο ὠραῖον τὸ θέαμα τῆς ἀπλῆς αὐτῆς ἀρμονίας!

Τὸν Φεβρουάριον ἐωρτάσθησαν οἱ γάμοι τῆς Ἀννίκας Μπρεβάλ. Ὡς ἐκ τῆς ἀσθενείας τῆς Λουκίας ἡ τελετὴ ἔγινεν ἀνευ μεγάλης πομπῆς ἀλλ' οἱ νέοι διεσκεδάσαν πολὺ. Τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον ἐξ αὐτῆς εἶνε ὅτι συγκατετέθη νὰ παρευρεθῇ μὲ ὅλους του τοὺς δισταγμούς, καὶ ὁ Ρολάνδος Καλονῆς, φέρων ἱμάτιον μέλαν, διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν του!

Ἐρχισε πλέον νὰ ἐκπολιτίζεται. Καὶ το ὤφειλεν εἰς τὴν Εὐτυχίαν.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΡΟΚΟΠΤΟΣ

Δὲν ὑπάρχει γνωστότερον πρόσωπον εἰς τοὺς κατοίκους τῆς συνοικίας ἀπὸ τὸν υἱὸν τοῦ «μάρμαρα Λουκά» τὸν «Λουκάκη» ὅπως τον ἔλεγον ὅταν ὠμίλουν περὶ αὐτοῦ θωπευτικῶς ἢ ἀπρόκοπτον ὅταν ἤθελαν νὰ χαρακτηρίσουν τὴν κλίσιν του καὶ τὴν ἰκανότητά του. Ὁμοίως ὅμως ἠδύνατο νὰ ὀνομασθῇ καὶ «προκοιμένος» διότι δὲν ὑπῆρχε πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἐθεώρει τὸν ἑαυτὸν του κατάλληλον.

Ἡ φήμη τῶν κατορθωμάτων του ἦτο γνωστὴ εἰς γειτονίας ὀλοκλήρους περίξ. Ἦ δὲν εἶχε κάμη; ἐφόρευε πτηνὰ ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα, ἔδενε παλαιὰς καταρτάλας εἰς τὴν οὐρανὸν τῶν σκύλων, ἔρριπτε γάτας εἰς τὸ νερόν.

Ὁ «Λουκάκης» εἶχεν ἐν τούτοις καλὴν καρδίαν. Αἱ ἀταξίαι του δὲν προήρχοντο ἀπὸ κακίαν.

Διὰ νὰ κρίνετε περὶ τοῦ χαρακτήρος του ἔπρεπε νὰ ἰδῆτε πῶς ὠδήγει ἀπὸ τὴν χεῖρα τὴν ἀνάπηρον γρατῆν εἰς τὸν ἦτις τον περιεβαλεν ἀπὸ δύο ἐτῶν, ἀπ' οὗτο ἦτο ὄφρανος. Ναι ἦτο ὄφρανος. Δέκα πέντε ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησιν του ἀπέθανεν ἡ μήτηρ του, μετὰ ὀκτὼ δὲ ἔτη ὁ πατήρ του ὅστις ἦτο κτίστης ἔπεσε καὶ ἐπληρώθη βαρέως. Μετακομισθεὶς ἐπὶ φορεῖου εἰς τὴν κατοικίαν του ἐπέζησεν ὀλίγας ὥρας, πρὶν δὲ ἐκπνεύσῃ ἔσφιγγεν εἰς τὴν ἀγκάλην του τὸν υἱὸν του, τὸν ἐφιλήσεν περιπαθῶς καὶ τῷ ἐπανελάβε τὴν συμβουλήν τὴν ὁποίαν ἀπηθύονε τόσο συχνὰ εἰς αὐτόν. «Νὰ εἶσαι τίμιος, παιδί μου, καὶ κάμε ὅ,τι θέλης».

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐγγραχαθέντες εἰς τὴν νεαρὰν ψυχὴν τοῦ μικροῦ Λουκά, ἐμε-

γάλωναν μαζί του ὅπως τὰ γράμματα τὰ χαραχθέντα βαθέως εἰς χλωρὸν κορμὸν δένδρου, συναυξάνουν μὲ τὸ δένδρον.

*

— Τί; χωρὶς τὸ κουτί; καὶ ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι τέσσαρας ὥρας, ἐλεινέ, κλέπτῃ;

— Ὡ, ἀφεντικό, δὲν εἶμαι κλέπτῃς! Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ κλέπτῃς! δὲν εἰσεύρω ποῖός μου τὸ ἐπῆρε τὸ κουτί, ἀνέκραξεν ὁ μικρὸς Λουκάς μὲ ὀλοφυρμόν.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων ποῦ ἦσο, τί ἔκαμες; πῶς σου συνέβη αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; Λέγε!

— Νά, ἐπαίξα βόλους μὲ κάτι ἄλλα παιδιὰ κ' ἔδωκα τὸ κουτί ἔνα παιδί που ἦτο κοντὰ μου! καὶ δὲν ξαναεἶδα οὔτε τὸ παιδί οὔτε τὸ κουτί! ἴσως τὸ ἔρριψε κανεὶς ἀπὸ τὰ χέρια του.

— Τί παραμύθια εἶν' αὐτὰ ποῦ μου λές; Ἄς ἰδοῦμε! διατί δὲν ἤλαθες ἀμέσως;

— Γιατί ἔτρεξα παντοῦ σάν τρελλός, νὰ το γυρεύω.

Ταῦτα δὲ λέγων ὁ μικρὸς Λουκάς κάτωχρος, συνεστρέφετο ἀπὸ ἀπελπισίαν ἀλλ' ὁ κύριός του κατακόκκινος ἀπὸ ὀργὴν, ἐσυλλογιζέτο μόνον τὰ πρᾶγματά του τὰ ὁποῖα ἔχασε καὶ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ τα εὕρῃ.

— Ἐμπρός. Ἐλα μαζί μου εἰς τὴν ἀστυνομίαν! εἶπεν ἀγρίως ἀρπάσας τὸ παιδίον ἀπὸ τὸν βραχιόνα καὶ σύρων αὐτὸ κατόπιν του.

Ὅτε ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν ὅπου ἔκαμαν καὶ οἱ δύο τὴν κατάθεσίν των, ὁ κύριος εἶπεν εἰς τὸν μικρὸν Λουκάν.

— Πήγαινε γρήγορα, νὰ εὕρῃς τὰ χθεσινὰ παιδιὰ, πρὸ πάντων τὸ μικρόν που ἔδωκες τὸ κουτί, εἰδεμὴ καίμεις, θά πῶ νὰ σε βάλουνε ἔς τὴν φυλακὴν σάν κλέφτης ποῦ εἶσαι.

*

Τὸ «κουτί» αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἐπροξένει τόσο δάκρυα καὶ τόσο θόρυβον δὲν εἶχε τίποτε τὸ μυστηριώδες, διότι ἡ ἱστορία τὴν ὁποίαν διηγούμεθα δὲν εἶχε τίποτε τὸ φανταστικόν, ἀλλὰ εἶνε ἀληθὴς. Ὁ μικρὸς Λουκάς εἶχεν ἐμὴθ μαθητευόμενος εἰς ἓν χρυσοχοεῖον. Συχνὰ ἐπήγαινον ὁ μικρὸς Λουκάς, κοσμήματα εἰς τὴν οὐρανὸν τοῦ ἀπεθανέντος ἡμετέραν ἔπαθεν τὸ δυστύχημα τὸ ὁποῖον γνωρίζομεν.

*

Τὸ παιδίον παρακαλισμένον ἀπὸ τοὺς βαρεῖς λόγους τοῦ κυρίου του, ἀπὸ τὴν φοβερὰν κατ' αὐτοῦ ὑποψίαν, ἀπὸ τὸ ὄνομα κλέπτῃς, τὸ ὁποῖον πρώτην φοράν ἐπὶ ζωῆς τοῦ τῷ ἐδίδετο, ἐπροχώρει βραδέως, κάτω νεύων τὴν κεφαλὴν.

Περιεπλανᾶτο μηχανικῶς ὅτε διέκρινε

πλησίον τοῦ πεζοδρομίου παλαιὸν χρηματοφυλάκιον τὸ ὁποῖον ἀπόθησε διὰ τοῦ ποδός του. Πρὸς μεγάλην ἐκπληξίν του ἐφαίνετο γεμάτο! ἔκυψεν, ἔλαβε τὸ χρηματοφυλάκιον χωρὶς κανεὶς νὰ τον ἴδῃ καὶ ἀπεμακρύνθη. Ὅταν τὸ ἤνοιξεν εἶδεν ὅτι περιεῖχε πέντε εἰκοσιπεντὸδραχμα καὶ ἄλλα μικρότερα χαρτονομίσματα, ἐν συνόλω διακοσίας δραχμάς.

Ποῖα ἦτο ἡ πρώτη σκέψις του;

— Ὁ κακομοῖρης ποῦ τα ἔχασε θάγῃ μεγάλη λύπη! χωρὶς ἄλλο πτωχὸς εἶνε! ἂν ἦταν πλούσιος δὲν θά ἦτο τόσο χαλασμένο τὸ πορτοφόλι του. Ὅ, τι καὶ νᾶναι θά το πάγω ἔς τὸ τμήμα. Ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον.

Ἐξῆλθεν ἀκτινοβολῶν ἐκ χαρᾶς ἐκ τοῦ ἀστυνομικοῦ καταστήματος, ὅπου οἱ ἀστυνόμοι τον εἶχαν ἐπαινέσῃ διὰ τὴν τιμιότητά του! εἶχε λησμονήσῃ καθ' ὀλοκληρίαν τὸ δυστύχημά του καὶ τὴν λύπην του. Ἐκράτει εἰς χεῖράς του τὴν ἀπόδειξιν τῆς παραλαβῆς τοῦ ποσοῦ ἐκείνου τὴν ὁποίαν τῷ εἶχον δώσῃ καὶ τὴν ἀνεγίνωσκεν ἐπανεπιλημμένως, ὅτε ἔξαφνα συνεκρούσθη πρὸς γυναῖκά τινα ἣτις ἤρχετο.

— Μπᾶ! σὺ εἶσαι «Λουκάκη»; Καὶ τί κάμνεις ἐδῶ; Μήπως ἔχασες τίποτε;

— Ὁχι, κυρὰ Ζάρτου, δὲν ἔχασα τίποτε. . . δηλαδή ναι. . . (τότε ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν του ἡ ὀλιβερά ἀνάμνησις τοῦ δυστυχήματος, ἣτις τον κατέκαιεν ὡς ἀναμμένον καρφίον) ἀλλὰ δὲν ἦλθα δι' αὐτό. Ἦλθα καὶ ἔφερα ἓνα χρηματοφυλάκιον που εὐρήκα μὲ διακοσίας δραχμάς.

— Διακοσίας δραχμάς! Αἱ δικά μου θά εἶνε! τὰς ἔχασα εἶνε μιά ὥρα τώρα, καὶ μου εἶπαν νὰ ἔλθω νὰ το δηλώσω εἰς τὸ τμήμα. Μοῦ τα ἔδωκε τὸ ἀφεντικό μου σήμερα αὐτὰ τὰ χρήματα διὰ νὰ κάμω τὰς πληρωμὰς τοῦ μηνός.

Ὁ μικρὸς Λουκάς καὶ ἡ οἰκονόμος εἰσῆλθον εἰς τὸ γραφεῖον. Πραγματικῶς ἐκεῖνα τὰ χρήματα ἦσαν.

— Ὡ, Λουκάκη μου, ἔλα νὰ σ' ἀγκαλιάσω, εἶπεν ἡ ἐξαιρετος γυνὴ μετὰ συγκινήσεως. Ἐλα μαζί μου! θά το εἰποῦμεν τοῦ ἀφεντικοῦ μού που ἔγεινε ἔξω φρενῶν ὅταν ἔμαθε ὅτι ἔχασα τὰς διακοσίας δραχμάς του.

Τὸ ἀφεντικό τῆς κυρᾶς Ζάρτου, ἣτις ἦτο παλαιὰ φίλη τῆς θείας τοῦ μικροῦ Λουκά, εἶχε κατάστημα ποικίλων κομφοτεχνημάτων, ἐπόλει δὲ καὶ διάφορα κοσμήματα μεταχειρισμένα. Ἐκεῖνος εἶχε συμβουλεύσῃ τὸν Λουκάκη νὰ ἐκλέξῃ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ χρυσοχοῦ καὶ αὐτὸς τον ἐσύστησεν ὅπου εἰργάζετο.

Τὸ παιδίον καθὼς εἰσῆλθεν εἰς τὸ κατάστημα τῶν κομφοτεχνημάτων, εἶδεν εἰς μίαν τράπεζαν χρυσοῦν βραχιόλιον, τὸ ἐπῆρε καὶ το ἐξήτασε.

— Αυτό είναι από το κατάστημά μας, είχε κάμποσα όμοια εις το κουτί μου. Πώς εσύ ρεθρή εδώ;

— Τα αγόρασα πρό δλίγιον από ένα κύριον' είπεν ο κύριος του καταστήματος.

— Άλλο τίποτε δέν σας επώλησε;

— Ναι, ένα δακτυλίδι.

— Καί αυτό δικό μας' και από το κουτί μου. Δέν υπάρχει αμφιβολία, αυτός ο κύριος είναι ο κλέπτης μου ή συνεργός του.

— Ο κλέπτης σου; ήρώτησε με έκπληξιν ή κυρά Ζάρτου.

Τα πάντα εξηγήθησαν δι' δλίγων λέξεων. Ο μικρός Λουκάς έτρεξεν εις τον κύριόν του, έδωθησαν τα χαρακτηριστικά του κλέπτου εις την αστυνομίαν και την έπαύριον συνελήφθη. Όλα τα κοσμήματα, τα όποια εύρισκοντο εντός του κιβωτίου ανευρέθησαν αλληλοδιαδόχως εις διαφόρους κοσμηματοπώλας.

Η τιμιότης έσωσε την τιμήν του «άπροκόπτου». Ουτός δέν δέλησμονησε την παραγγελίαν του πατρός του: Έσο τίμιος πάντα, και κάμε ό,τι θέλης.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΤΟ ΡΟΔΟΝ

Το ρόδον είναι ο βασιλεύς των ανθέων. Αν ο λέων ως βασιλεύς των τετραπόδων και ο άετός ως βασιλεύς των πτηνών υπερέχουν δια των ισχυρών γαμφών δνύχων και της μεγάλης αυτών δύναμειως, το ρόδον δέν ύπερασπίζει τον θρόνον του με την δύναμίν του, αλλά με τα μαγικά του θέληγτρα, τα άήτητα.

Το ρόδον είναι αγαπητόν εις πάντας, πλουσίους και πτωχούς, εύγενεις και χωρικούς, νέους και γέροντας. Με την αυτήν χάριν άνθει εις το κηπάριον του χωρικού όπως και εις τον πολυτελή κήπον του εύγενούς άρχοντος, με την αυτήν χάριν στολίζει το στήθος ήγεμονίδος και την κεφαλήν πτωχοτάτης νεάνιδος.

Το γένος των ρόδων έχει μεγάλην ποικιλίαν, ο δε αριθμός των παραλλαγών των φύλλων είναι άμετρος. Αί πλείεσται ροδαί είναι θάμνοι μετρίου ύψους: μερικά αυξανόντα δια της καλλιεργείας και γίνονται ύψικρομοι δένδρα όπως ή Ροδ ή ή εκάτοντάφυλλος. Πολλά είδη ρόδων έχουν την ιδιότητα να απλώνονται επί των τοίχων, σχηματίζοντα τάπητα εκ ρόδων, ή περικαλύπτουσι τας σιάδας όπως ή Ροδ ή ή ταπητώδης ή Ροδ ή ή βατόφυλλος. Είδος της τελευταίας είναι Ροδ ή ή κλαίουσα, ή οποία κλίνει προς την γήν μελαγχολικώς τους κλώνους της όπως ή ίτιά.

Η Ροδ ή αποφεύγει και το θερμόν κλίμα της διακεκαυμένης ζώνης και το κατάψυχρον της κατεψυγμένης. Όλη ή Ευρώπη, πλην των βορειοτάτων αυτών χωρών, ή Κίνα και ή βόρειος Αμερική είναι γεμάται από ροδάς, ατίνες φύονται παρα τας όχθας των ποταμών, εις τα άκρα των δασών και εις τους κήπους.

Έν Ελλάδι είναι αυτοφυή, τουτέστι φύονται μόνα άνευ καλλιεργείας δύο είδη ρόδων, το κυνόροδον κύνως άγρια τριανταφυλλία και ροδ ή ή αείφυλλος, κοινώς χαμόδατα: καλλιεργείται δε έν είδος Ροδ ή ή γαλλική ή όποια έχει δύο παραλλαγάς, μίαν ήτις άνθει τον Άπρίλιον (άπριλιάτικη τριανταφυλλία) και άλλην τον Μάιον (μαγιάτικη τριανταφυλλία).

Η ροδ ή δεικνύει το καλλος αυτής κατά τας άρχάς του έαρος όταν φορέση το πράσινόν της ένδυμα. Οί λεπτοφυείς, ύποπράσινοι ή ύπερυθροι κλώνες της φέρουσι γαμφάς ακάνθας.

Όταν τα άνθη του έαρος άνθίσωσιν, όταν οι φάλται του δάσους παύσουν τα γλυκά των κελαδήματα και αυτή ή λιγυρά άνθών σπανιώτερα τονίζει το περιπαθές άσμά της κρυμμένη εις το πράσινον φύλλωμα, τότε το ρόδον εξυπνά από τον ύπνον τον όποιον κοιμάται έντός της κάλικος. Ο χρόνος της άνθήσεως αυτού είναι ή ώραιότερα εποχή του έτους, τότε αι αύραι πνέουν πραότεραι και αι ευώδια διασκορπίζονται μεθυστικώτεραι. Είς άρχαίος Έλληνη ποιητής φαντάζεται τους λειμώνας γελώντας όταν ανοίγη ή κάλυξ του ρόδου.

Όλίγον κατ' όλίγον ή κάλυξ γαμίζει, ο κόλπος φουσκώνει: έλαφρόν έρύθημα διακρίνεται δια μέσου των κλειστών φύλλων. Δροσεράν δε τινα πρωίαν του Άπριλίου ή του Μαίου, το ρόδον είναι ανοιγμένον. Δικνιζόμενον δε επί του κλώνου κύπτει έντροπαλόν προς την γήν.

Το ρόδον ήτο αγαπητόν εις τους ανθρώπους από των άρχαιοτάτων χρόνων. Οί ποιηται της άρχαίας Ελλάδος έψαλαν και εξύμνησαν αυτό. Ο Ηρόδοτος όμιλεί περί των κήπων βασιλέως τινος έν Μακεδονία, όπου έβούντο αυτόματα ρόδα, των όποιων έκαστον έχει εξήκοντα φύλλα.

Ο Όμηρος και ο Ησιόδος καλοϋσι την ήν ροδ ο δ ά κ τ υ λ ο ν.

Το ρόδον ήτο εις πολλήν χρήσιν παρα τοίς άρχαίοις, ήτο δε άπαραίτητον και εις τας χαρμοσύρους και εις τας πενθίμους τελετάς και εις τας πολιτικάς πομπάς και εις τας θρησκευτικάς τελετάς. Έν ό δέ ουδείς λόγος γίνεται περί άνοθεσμών, συγχότα αναφέρονται οι στέφανοι εις τα συμπόσια προσήρχοντο έστεμμένοι με ρόδα, με ρόδα πε-

ριεκύκλων τον κύλικας, με φύλλα ρόδων έρράντιζον την τράπεζαν, ανεπαύοντο επί προσκεφαλαίων γεμάτων με φύλλα ρόδου. Οί κίονες και οι ποίγη των αίθουσών ήσαν στολισμένοι με ροδίνους όρμαθούς ανθέων.

Οί άρχαίοι μετεχειρίζοντο το ρόδον και εις τας θυσίας. Με ρόδα εκόσμουον τα θύματα και τα άγάλματα του θεού εις τον όποιον έθουον, όμοίως δε με ρόδα έστέφετο και ο ιερεύς ο φέρων το θυμα εις τον βωμόν.

Το ρόδον είναι άνεκαθεν σύμβολον της παροδικότητος των ανθρωπίνων πραγμάτων, δια τουτο έγινετο χρήσιν αυτού εις τας νεκρωσίμους τελετάς. Το σώμα του θανόντος έχριετο με ροδέλαιον, όταν δε έθάπτετο έφερον επί κεφαλής στέφανον ρόδων. Επί του τάφου κατετίθεντο στέφανοι, έσκορπίζοντο άνθη και έφυτεύοντο ροδαί.

Κατ' εύλαβές έθιμον οι άρχαίοι έώρταζον άπαξ του έτους την εορτήν των ρόδων, κατά την όποιαν οι τάφοι των προσφιλών νεκρών έστέφεοντο με νέους στεφάνους, αι δε επιτύμβιοι πλάκες έρραίνοντο με ροδέλαιον.

ΦΙΛΗΣΙΕΤΗΜΩΝ

Η ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΠΛΑΞ

Όραιαν τινα φθινοπωρινήν νύκτα οικογένεια τις ήτο συνηθροισμένη εις το ισόγειον της οικίας: ή λάμπα έκαιεν επί της τραπέζης: άλλα τα παραθύρα ήσαν όρθάνοικτα: ο άνή ήτο γλυκύς και εύάρεστος, πλήρης ευωδίας των ανθέων: τα όποια έστόλιζον τον κήπον: ή σελήνη διέχεε το ποιητικόν της φώς.

Η οικογένεια συνόμιλει περί μιης έπιταφίου πλαξός, ή όποια εύρίσκεται εις την αυλήν, όλίγον περαιτέρω από την θύραν του μαγειρείου. Η ύπέρτρια ήκόνιζεν επάνω εις αυτήν τα μαχαίρια, ή έθετε τα διάφορα σκεύη να στεγνώσουν, άφ' ου τα έπλυνε.

— Έγώ ύποθέτω είπεν ο οικοδεσπότης ότι ή πέτρα αυτή είναι από το νεκροταφείον που ήτο κοντά εις το μοναστήρι. Πρό σαράντα χρόνων ήνοιξαν δρόμον άφ' εκεί, εκρήμνισαν το παρεκλήσι, μετέφεραν το νεκροταφείον έξω από την πόλιν, και επώλησαν τας πέτρας των τάφων, τας όποιας δέν εξήτησαν αι οικογένεια των αποθαμένων. Τας ήγόρασεν ο πατέρας μου: το ένθυμομυμυ καλά έστρωσαν τους δρόμους: άλλα μία έμεινε δέν ειξεύρω διατί, είναι αυτή που είναι εις την αυλήν.

— Καλά έλεγα εγώ πως είναι πλάκα του τάφου, είπε το μεγαλειότερον των παιδιών: διακρίνεται ακόμη ένας άγγελος: φαίνεται ακόμη και το όνομα Πρέβεν και αποκάτω άφ' αυτό Μάρθα: από

το οικογενειακόν όνομα μόνον ένα Σ μένει: άλλα και τα άλλα δέν διακρίνονται καλά παρά μόνον άφ' ου βρέξη καλά και καθαρισθη ή πέτρα.

— Ω, ανεφώνησεν εις γέρον, ο θεός του οικοδεσπότη, ή πλάκα αυτή είναι από τον τάφον του Πρέβεν Σβέν και της γυναίκος του. Ήσαν από τους τελευταίους που έτάφησαν εις αυτό το νεκροταφείον. Λαμπρό ζευγάρι! Όλος ο κόσμος τους αγαπούσε, τους έσεβετε. Είχαν άμέτρητα πλούτη, άλλα έξούσαν απλά και έφοροϋσαν απλά φορέματα: ή μόνη πολυτελεία των ήσαν τ' ασπρόρουχα: ήσαν πάντα κάτασπρα σαν χιόνι. Άλλα πόσον αγαπούσαν τους πτωχούς! τους ένδυναν και τους έτρεφαν: ήσαν αληθινοί χριστιανοί.

«Τί λαμπρό ζευγάρι που ήσαν ο Πρέβεν και ή Μάρθα! Όταν εκάθηγον εις το πέτρινο κάθισμα εμπρός εις το σπίτι των, όπου ήτο μία μεγάλη φιλόρα, άν έπερνούσε κανείς άφ' εκεί τον έχαιρετούσαν με τόσην εύγένεια, που έγάμιζε ή καρδιά του χαρά.

«Πρώτα απέθανε ή γραία Μάρθα, θυμομυμυ ακόμη την ήμεράν. Ήμουν παιδί ακόμη. Είχα ύπάγη με τον πατέρα μου εις του Πρέβεν όταν είχε ξεφυγήση ή Μάρθα. Ο δυστυχής είχε λύπη που δέν περιγράφεται: έκλαιε σαν μωρό παιδί. Η νεκρά ήτο εις το πλαγιόν δωματίον. Άφ' ου συνήλθεν όλίγον ο γέρον είπεν εις τον πατέρα μου και εις τινας γείτονας πόσον μόνος θα είναι τώρα εις τον κόσμον και διηγήθη πόσον καλή ήτο και πόσον εύτυχισμένη έπέρασεν την ζωήν των. Είχαν γνωρισθη πολύ νέοι... ζωογονηθείς: δε όλίγον κατ' όλίγον εις την ένθύμισιν των ήμερών της εύτυχίας του, διηγήθη τους άρραβώνας του και είπε πόσον ώραία ήτο ή Μάρθα όταν τους εύλόγησεν ο ιερεύς.

Και τότε έκειτο εκεί τιλυγμένη εις σάβανον και αυτός έσυλλογίζετο άνωφελώς την παρασμένη εύτυχίαν του. Έτσι είναι ο κόσμος. Έγώ ήκουα με συγκίνησιν τα παραπονετικά λόγια του, και όμως ήμουν παιδί, ξεγνοιαστο: σήμερα είμαι εις την ηλικίαν που ήτο τότε ο Πρέβεν Σβάν. Ο καιρός περνά, όλα περνούν.

«Ένθυμομυμυ ακόμη την κηδεία της Μάρθας. Ο γέρον Πρέβεν κυρτωμένος από την λύπην, επήγαινε με λυγμούς όπισω από το φέρετρον. Την πέτραν του τάφου είπε και την εκάλισαν τρία τέσσαρα χρόνια πριν, την πέτρα που θα έσκέπασε τον τάφον και των δύο: τα άνύματα και ο άγγελος. Ήσαν έτοιμα και μόνον ή ήμερομηνία του θανάτου έλειπε. Την ήμεράν εκείνην ή πλάκα εδάθη εις την θέσιν της: μετά ένα χρόνον την ανοίξαν δια να θάσουν τον Πρέβεν.

Δέν άφτηκε τόσο μεγάλην περιουσίαν,

όσην ύπέθεταν ότι είχε από τας μεγάλας έλεημοσύνας που έκαμεν εις τους πτωχούς: ή κληρονομία έπεσε εις κάτι μακρυνούς συγγενείς, οι όποιοι δέν έφρόντισαν διόλου δια τον τάφον. Οί πτωχοί έλησμονήσαν μετ' όλίγον τον εύεργέτην των. Η παλαιά κατοικία των Σβάν εκρήμνισθη μετ' όλίγον, είχε ώραία πέτρινα στολίδια, άλλα εκινδύνευε να πέση και την έρριψαν.

Άργότερα ήλθεν ή σειρά του παρεκκλησίου και του μοναστηρίου: και έπειτα του νεκροταφείου: ο ώραϊος δρόμος που πηγαινει εις την πλατείαν περνά επάνω από τον τάφον του γέρον Πρέβεν και της γρηάς Μάρθας. Κανείς δέν τους ένθυμείται πλέον. Κανείς δέν εξήτησε την πλάκα του τάφου των και δι' αυτό ήλθε εις την αυλήν εδώ δια να παίζου επάνω τα παιδία.

Και ο γέρον, κινήσας μελαγχολικώς την κεφαλήν, είπε. «Όλοι τους έλησμονήσαν. Άλλα και τί δέν λησμονείται εις τουτον τον κόσμον!»

Έπειτα ήρχισαν να όμιλοϋν δια πράγματα περισσοτέρον παιδρά.

Άλλα το μικρότερον παιδί, παιδί με μεγάλους σοβαρους όφθαλμούς ανέθη εις μίαν καθέκλαν και παρατηρών εις την αυλήν, την στιγμήν κατά την όποιαν ή σελήνη έρριπτε την λάμψιν της επί της παλαιάς πέτρας, ένόμισεν ότι ήτο αυτή φύλλον λευκόν μεγάλου βιβλίου: και τω έφαινετο ότι ή διήγησις του γέροντος περι των άρετών του λαμπρού ζεύγους έμεινεν έγκεχαραγμένη επί της πέτρας με πυρίνους χαρακτήρας.

«Όλοι τους έλησμονήσαν. Και τί δέν λησμονείται εις τουτον τον κόσμον;

Αί λέξεις αυτά είχαν εκφύγη έξαφνα από το στόμα του γέροντος, όστις εξηκολούθησε τας μελαγχολικάς του σκέψεις, έν ό οι άλλοι όμιλοϋν περί άλλων πραγμάτων.

Άλλα την στιγμήν εκείνην άόρατος άγγελος έφίλησε το παιδίον εις το μέτωπον και τω έψιθύρισεν εις το οϋς:

— Διετήρησε εις την μνήμην σου ό,τι ήκουσεσ τώρα: μή το λησμονής. Είσαι προωρισμένος να κάμης την παλαιάν επιγραφήν, την σχεδόν σβυσμένην να λάθη ζωήν εμπρός εις τους μεταγενεστέρους. Και θα ίδου έν νέου τον Πρέβεν και την Μάρθαν, την γυναίκα του, να έλοϋν τους πτωχούς, και το βράδυ, να κάθηται εις το πέτρινον κάθισμα των και να χαμογελοϋν εις τους διαβάτας, πλουσίους και πτωχούς.

Την καλωσύνην δέν την εξαλείφει ο καιρός.

Έκ των του Άνδερσεν

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΑΝΑΠΟΔΑ

Ο Θέμος έκλεισε το βιβλίον της κοσμογραφίας με μακρόν χαμοϋρημα: έτανύσθη, έπειτα δε εξηπλώθη εις το ανάκλιτρον.

— Λυπούμαι, έψιθύρισεν, ότι ο Άρχιμήδης δέν εύρε στερεόν μοχλόν: θα εξεσφενδόνιζε την γήν να στρεφογυρίζη εις το άπειρον. Και τί θα έγινετο τότε;

Θά φανή παράδοξον ότι ή ιδέα αυτή έγενήθη εις τον έγγέφαλον παιδίον δεκατεσσάρων έτών, φαιδροϋ και ύγιους: άλλα τουτο δέν θα έφαινετο διόλου παράξενον εις την κυρίαν Τιμωνος, την μητέρα του παιδίου, διότι ήτο συνειθισμένη να το άκούη να άποτείνη διαφόρους παραδόξους έρωτήσεις, εις τας όποιας κανείς δέν ήδύνατο να άπαντήση. Άλλ' έπειδή τότε ουτε αυτή ουτε άλλοι ήτο εκεί όπως κάμη παρατήρησιν τινα εις αυτόν ο Θέμος έβυθίσθη άνενόχλητος εις τας σκέψεις του, και δέν έβράδυνα ναποκοιμηθη.

Εικομιατο πρό δλίγιον ότε άφυπνίσθη έξαφνα υπό μεγάλου θορύβου προερχόμενου εκ της όδοϋ. Χωρίς να λάθη τον κόπον να φορέση τον πτόν του ώρμησεν εκτός δια να ίδη τί συνέβαινε: άλλ' όλοι ήσαν τόσο κατατρομαγμένοι ώστε κανείς δέν έδωκε προσοχήν εις τον Θέμον, όστις ήναγκάσθη να συλλάβη ένα ανθρωπον από το ένδυμα δια να τον αναγκάση να σταθη.

— Τί συμβαίνει; λέγει!

Ο ανθρωπος τον παρετήρησε περιφρονητικώς και είπε:

— Από που έρχεσαι και έρωτάς αυτό το πράγμα; Δέν ειξεύρεις ότι ή γή ήρχισε να γυρνά άναποδα;

— Παράξενον πράγμα, είπεν ο Θέμος: Ίσα Ίσα αυτό έσυλλογίζομουν κ' εγώ πρό δλίγιου.

— Καί πως συνέθη; ήρώτησε παρακολούθων τον ανθρωπον όστις επανέλαβε το τρέξιμόν του.

— Η Άκαδημία των Έπιστημών πταίει.

— Πώς;

— Άλλ' ο ανθρωπος είχεν άπομαμακρυθη: ή φωνή του δέν θα έφθανε πλέον μέχρις αυτού: ο Θέμος ιδών ότι δέν ήτο δυνατόν να συνάψη συνομιλίαν παρακολούθησε το πλήθος το όποιον προυχώρει προς την πλατείαν.

Πλησίον του πύργου του ώρολογίου, τον όποιον έγνώριζε τόσο καλά, ήτο ανθρωπος τις με μεγάλας διόπτρας, όστις έφαινετο ως καθηγητής.

— Ναι, καλοί συμπολιται, έλεγε: το μέγα πείραμα εξετελέσθη επιτυχώς. Η γή κινείται τώρα κατά διεύθυνσιν εναντίαν προς εκείνην, εις την όποιαν εκινείτο έως τώρα: στρέφεται λοιπόν έξ ανατολών προς δυσάς, αντί να στρέφεται εκ δυσμών προς ανατολάς, όπως

είμπορείτε να το ιδήτε αν παρατηρήσετε την στοργώλην πλάκα του ωρολογίου.

Και έδειξε με τον δάκτυλον τον πύργον. Ο Θέμος ύψωσε τους οφθαλμούς εις το ωρολόγιον, μολοντί δε ένεθυμείτο ότι το είχαν ακούση να κτυπά τέσσαρας φορές όταν έμελέτα την κοσμογραφίαν, ο ωροδείκτης έδεικνυε τώρα την δευτέραν ώραν. Προσήλωσε το βλέμμα του δευτερόλεπτά τινα και είδε να προχωρή βραδέως δύο ή τρία λεπτά προς τα όπισω.

— Ναι, καλοί μου φίλοι, εξηκολούθησεν ο καθηγητής, ή γη βαδίζει ανάποδα· ο καιρός στρέφει προς τα όπισω και θα ξαναζήνωμεν άντι να γηράσκωμεν.

— Ας φωνάξωμεν όλοι « Ζήτω ή Ακαδημία των Έπιστημών! » άνέκραξε γέρον τις κατακυρτωμένος από το βάρος των έτών.

Όλοι οι άνδρες και όλοι αι γυναίκες όσαι δέν ήσαν πλέον νέοι έφώνησαν μετά του γέροντος καθηγητού « Ζήτω! » αλλά τα παιδιά και τα κοράσια, τα όποια ήθελαν να μεγαλώσουν και δέν είχαν καμμίαν διάθεσιν να ξαναγίνουν νήπια και να τα κρατή ή παραμάνα δέν έλαβον μέρος εις τον ένθουσιασμόν εκείνον.

Αφού ο καθηγητής έδωκεν ακόμη λεπτομερείας τινας περί του πρωτακούστου εκείνου φαινομένου, το πλήθος διελύθη· άλλ' έν ώ ο Θέμος παρετήρει ακόμη τον ωροδείκτην βαδίζοντα προς τα όπισω, είδε τον συμμαθητή του Σάββαν έρχόμενον προς αυτόν.

— Αί, Σάββα, τώ είπε, πώς σου φαίνεται αυτή ή ιδέα της γης να στρέφεται ανάποδα;

— Αυτό το καινούργιο γύρισμα δέν μου φαίνεται πλέον παράξενον από το πρώτον, είπεν ο Σάββας με άπάθειαν και άφροντισίαν. Αλλά δέν έχω καιρόν δια κουβέντες· είνε ή ώρα του γεύματος και βιάζομαι να πάγω σπίτι μας.

— Του γεύματος; του δείπνου θέλεις να είπής.

— Όχι· ιδέ· είνε δύο παρά τέταρτον· και θα είνε μιμίμου όταν φθάσω εις το σπίτι μας.

— Αλήθεια! καλά λέγεις! άνερώνησεν ο Θέμος κατευχαριστημένος από την ιδέαν να δειπνήσ ην νέου. Τότε λοιπόν έρχεσαι να παίξης μαζί μου μετά το γεύμα;

— Μετά το γεύμα; Αησιμονείς ότι μετά το γεύμα είνε ή ώρα των πρωϊών μαθημάτων;

— Ω! άνέκραξεν ο Θέμος ύψων προς τον ουρανόν τους βραχίονας και διευθυνομένους προς την κατοικίαν του.

Έκει εύρε δλην την οικογένειαν συνηθροισμένα· περί την τράπεζαν, ο δε Θέμος παρέστη εις το παραδοξότατον γεύμα· το άποϊον έως τότε είδον οι οφθαλμοί του.

Και άρχας παρετέθη το έπίδωρπιον, έπειτα ή κρίμα, έπειτα το κρέας και τελευταίον ή σουπα. Ότε ο πατήρ του είπε την προσευχήν ήτις συνήθως λέγεται εις την άρχήν του γεύματος, ο Θέμος μόλις έκράτησε τους γέλωτας· αλλά βλέπων ότι εις κανένα δέν έφαινετο τουτου παράδοξον έγιγε σοβαρός όσον ήδύνατο.

Έτο μεσημβρία και ήμίσεια ώρα όταν έτελείωσε το γεύμα. Ο Θέμος έλαβε τα βιβλία του δια να υπάγη εις το σχολειον.

Μόλις έκάθησεν εις την θέσιν του παρετήρησεν ότι έκαιμαν γυμναστικήν, ήτις συνήθως γίνεται εις το τέλος.

— Μήπως ήλθα άργά; ήρώτησε τον γείτονά του Σάββαν.

— Διόλου, απήντησεν ούτος· μόλις άρχισαμεν.

— Τώρα θα μου είπήςτε την Γεωγραφίαν σας.

— Αχ! Θεέ μου, άνέκραξεν ο Θέμος, δέν έδιάβασα το μάθημά μου.

— Αδιάφορον, είπεν ο διδάσκαλος· είπέ το πρώτα και το μεθάνεις έπειτα.

Πολύ παράξενος έφάνη ο τρόπος ούτος του μεθάνειν εις τον Θέμον· άλλ' όταν μετά το μάθημα ήθέλησε να το μελετήσ η, το πράγμα τώ έφάνη ακόμη παραδεχότερον· διότι ήτο ήναγκασμένος ν' άρχίζη από το τέλος και να μεθάνη άναποδα· πλην τουτου, όση περισσότερον έμελέτα τόσον ελιγώτερον είξευρε, και όση περισσότερον έλησμόνει τόσον περισσότερον είξευρε. Τοϋτο συνέβαινε εις όλα τα μαθήματα.

Όταν ο ωροδείκτης έδεικνυε την έννάτην, ο διδάσκαλος άνέγνωσε τον κατάλογον δια να βεβαιωθή αν πάντες ήσαν παρόντες, πράγμα το όποϊον συνήθως γίνεται εις την άρχήν του μαθήματος.

— Τί χάλια είν' αυτά! έλεγε ο Θέμος επιστρέφων από το σχολειον με τον φίλον του Σάββαν. Έρχεσαι τουλάχιστον να παίξωμεν εις το σπίτι μας;

— Τώρα; θα πάγω να προγευματίσω και έπειτα να πλαγιάσω.

— Να πλαγιάσ ης! Μα αυτό είνε πολύ!

Έν τούτοις το πράγμα συνέβη όπως είχεν είρη ο Σάββας. Εϋθύς ως επέστρεψεν ο Θέμος έκάθησεν εις την τράπεζαν δια να πάρουν τον καφέν ή το τσάι, και αφού έτελείωσε το πρόγευμα, περί την εβδόμην ώραν, δλη ή οικογένεια έκαλημερίσθη και έπήγε να πλαγιάσ η. Και ο Θέμος έπήγην όπως και οι άλλοι, άλλ' ήτο τόσον ταραγμένος, ώστε έμεινεν ολόκληρον ώραν έξυπνος, ακούων το λάλημα του πετεινού και το κελάδημα των πτηνών· τώ έφαινετο παράξενον να κοιμάται έν πλήρει ήμέρρα.

(Έπεται το τέλος) Α—Ω.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΟΙΚΙΣΚΟΥ

Εις Πετρούπολιν, εις το τμήμα της παλαιάς πόλεως, ουχι μακράν του φρουρίου, έν τώ μέσφ ώραιου κηπαρίου, ορθούται μικρός έρυθρός λίθινος οικίσκος. Έν τώ μέσφ αυτού ίσταται έτερος μικρότερος οικίσκος εξύλινος εις τον όποϊον ο λίθινος χρησιμεύει ως θήκη. Ίδου ή ιστορία του αξιοσημειώτου τουτου οικίσκου.

Πρό διακοσίων περίπου έτών ήρχεν έν Ρωσία Πέτρος ο Μέγας. Έπί της θέσεως ήν κατέγη σήμεραν ή Πετρούπολις υπήρχον τότε εδιάβατα δάση και βορβορώδεις βάλτοι. Πέτρος ο Μέγας κατέκτησε το μέρος τοϋτο από τους Σουηδούς και έσκέφθη να κτίσ η εκεί νέαν πρωτεύουσαν.

Αι ιδίαν του κατοικίαν διέταξε να κτισθή εξύλινος οικίσκος μήκους 9 και πλατους 3 σάξινων.

Εξωτερικώς έβάρη πλινθόχρους και Όλλανδικόν ρυθμόν, ή στέγη έγένετο εκ λεπτών πεταύρων. Προς ώραιόμειν εις το μέσον της στέγης έτέθη ξύλινον τηλεόλον εις δε τας γωνίας δύο επίσης ξύλινα φλογεραί σφαίραι. Αι θύραι, αι δοκοί και τα φύλλα των παραθύρων έποικίλησαν με σχήματα διαφόρων χρωμάτων.

Το έσωτερικόν διηρέθη εις δύο μικρά δωμάτια, προθάλαμον και μαγειρείον. Τους τοίχους των δωματίων εκάλυψαν δια καννάβειω λευκού χρώματος. Το έν εκ των δωματίων ήτο ή αίθουσα της υποδοχής και το σπουδαστήριον του μονάρχου, το δε άλλο έστιατόριον και κοιτών. Έντός των δύο τούτων δωματίων έζη ο μέγας αυτοκράτωρ Πέτρος.

Έκει ειργάζετο ως άπλους εργάτης αγνοών την πολυτέλειαν και την άναπαυσιν. Έν τώ μικρώ αυτού σπουδαστήριφ συνδιελέγετο μετά των Υπουργών του, έδέχετο τους πρόσβεις, έκάλει παρ' έαυτώ προς όμιλίαν και άπλους ναύτας και χειρώναντας.

Ο οικίσκος αυτός διατηρεται μέχρι σήμεραν ως πολύτιμον μνημείον δι' άπαντας τους Ρώσους.

Η λίθινος θήκη τον προφυλάττει από την έπίρροιαν της ατμοσφαιρας και του χρόνου. Ηδη ο άλλοτε κοιτών μετεποιήθη εις ναϊδιον όπου από πρωίας μέχρι έσπέρας συνωθεϊτο πλήθος εϋσεβών.

Έν τώ ναϊδίω τούτω υπάρχουν πάμπόλλαι εικόνες, άλλ' ή κυριώτερα γωνία κατέχεται υπό της άχειροποίητου μορφής του Σωτήρος, άπαστράπτουσα εκ χρυσοϋ και πολύτιμων λίθων. Η εικών αυτή έφέρετο υπό του Μεγάλου Πέτρου εις διαφόρους εκστρατείας αυτού και μάχας. Πρό αυτού έδέετο θερμώς πάντοτε ύπερ της εϋτυχίας του έθνους του και ύπερ

της νίκης των στρατευμάτων του. Η της υποδοχής αίθουσα είνε πλήρης σκευοθηκών, τραπεζών και έπίπλων του Μεγάλου Πέτρου. Έν αυτή, μεταξύ άλλων, ο φύλαξ δεικνύει εις τον φιλοπερίεργον επισκέπτην την προσευχήν « Πάτερ ήμών », γεγραμμένην παρά της θυγατρής του Μεγάλου Πέτρου Έλισαβέτας Πετρόβνας, ξύλινον εδώλιον μετά δερματινου καθίσματος και μικρόν βάθρον, άμφοτέρα έργα του Μεγάλου Πέτρου.

Έπί του βάθρου τούτου έκάθητο συχνάκις παρά τας όχθας του Νέβα, θεωρών τας οικοδομάς του φρουρίου, τα διαπορευόμενα πλοία και τον σχηματισμόν της πόλεως.

Τοιαύτη ή ιστορία του οικίσκου του Μεγάλου Πέτρου.

[Έκ του Ρωσικού]

ΠΑΝ. ΤΡΑΗΣ

ΤΟ ΠΑΛΚΟΥΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΜΑΓΩΝ

A

Ο Μέλχιωρ, ο Βαλθάσαρ και ο Γάσπαρ ήσαν άχώριστοι φίλοι. Έκαστος εξ αυτών έγνώριζε την πορείαν των άστρων, επειδή δέν ήσαν γείτονες συνήρχον συχνά την νύκτα δια να μελετήσ ησι τα βάρη του ουρανού. Έν ώ δέν ήσολούοντο εις τοιαύτην εργασίαν πλήθος ουρανίων άγγέλων διήνοιξαν τας πύλας του Παραδείσου και κατέβησαν χωρίς αυτών δια να τους προσκαλέσουν να υπάγουν εις μικρόν τι χωρίον της Ιουδαίας και να καθυποβάλωσι το σέβας των εις τον πρό μικρού γεννηθέντα βασιλέα του Ισραήλ.

Δια να εύρωσι τον δρόμον εις το σκότος εις των άγγέλων έλαβεν εκ της θέσεως του έν άστρον και μεταχειριζόμενος αυτό ως λύχνον ήρχισε να περιπάτη πρό των οδοιπόρων, όπως περιπάτουσ οι άγγελοι, έννοείται, με άνοικτάς πτέρυγας και χωρίς οι πόδες των να πατοϋν την κόκιν της οδοϋ.

Οι τρεις οδοιπόροι φθάσαντες εις την Βηθλεέμ. εύρον εις την ταπεινήν αυτού κατοικίαν το θεϊον βρέφος· προσέφερον εις αυτό δώρα σμύρναν χρυσόν και λίθινον, και το άνεκήρυξαν βασιλέα των βασιλέων.

Έν τούτοις, επειδή τοίς είχεν είρη ο Ηρώδης να έλθωσι προς αυτόν και να τω είπωσι τί είδον, ήναχωρήσαντες από την Βηθλεέμ άνέβησαν εις τας καμήλους των δια να μεταβώσιν εις Ιερουσαλήμ. Αλλά πριν προχωρήσ ησι μυστηριώδης φωνή άνήγγειλεν εις αυτούς ότι ο σκληρός δεσπότης έζητει το παιδιον μόνον και μόνον δια να το θανατώσ η. Αμέσως δια να άποφύγωσι την ρω-

μαϊκήν άστυνομίαν, την όποϊαν ο Ηρώδης θα έστειλε κατόπιν των οι Μάγοι άπέστειλαν την συνοδείαν των, έφύρασαν ένδύματα άνθρώπων του λαοϋ και έλαβον άλλον δρόμον όποις ταξειδεύουσιν άγνωστοί ως άπλοι έμποροι μεταβαίνοντες εις Αραβίαν.

Ουδείς ήτο δυνατόν να τους άναγνωρίσ η τοιουτοτρόπως ένδεδυμένους.

Και κατ' άρχας μεν εισήλθον εις ήσυχον κοιλάδα, διήλθον εύρειαν πεδιάδα και περί την έσπέραν έφθασαν εις πυκνότατον δάσος δρυών, κυπαρίσσων και κέδρων.

Βέβαιον όντες πλέον ότι δέν διέτρεχον κίνδυνον ν' άναγνωρισθώσ η, έσταμάτησαν δια ν' άναπαυθώσ ηι και δειπνήσ ησι. Συνομιλούν άναμεταξύ των περί των θαυμασίων πραγμάτων, τα όποια είχον ήδη, περί του θεϊου παιδιου, της μητρός του, του Ιωσήφ, και του λαμπρού άστρου το όποϊον τους ώδήγησε.

Έπειτα όλιγον κατ' όλιγον άνεπαίσθητως, ήρχισαν να ώμιλούσ ην περί των ίδιων των υποθέσεων· διότι δέν ήσαν εκ των ήγεμόνων εκείνων, οτινες άφίνουσιν εις τους ύπουργούς των το βαρϋ φορτίον της κυβερνήσεως του κράτους.

Κάθε άλλο· όχι μόνον δε εκυβέρνων με φρόνησιν τα μικρά των κράτη, άλλ' ο Βαλθάσαρ δέν θεωρεί ανήξιον έαυτοϋ να έπιβλέπ η ο έθνος τα έπαύλεις του, ο δε Μέλχιωρ διήρχετο συχνά τας νύκτας του εις τους χλοερούς λειμώνας όπου έβασκον αι πολυάριθμοι άγέλαι του. Ο δε Γάσπαρ δια της χειρός, δια της όποιας έκράτει το σκήπτρον, ώδήγει υπερρηφάνως το άρωτρίν του και ήσθάνετο χαράν βλέπων να πρασινίσ η ή να κτρινίσ η ή πεδιάς, την όποϊαν αυτός ο ίδιος είχε σπειρή.

Οι ήγεμόνες ούτοι ήσαν πιστοί φίλοι προς άλλήλους· ουδείς εξ αυτών ήθελε να μεγαλώσ η το κράτος του ή να ήδη μικρυνόμενον το του γείτονός του· έτι πρό των οδοιπόρων, όπως περιπάτουσ οι ζηλοτυπούσ η άλλήλους.

Αλλά κατά την εποχήν εκείνην αι άρεται αυτά εύρίσκοντο τόσοσ σπανίως συννηωμένα εις τους ήγεμόνας, ώστε δια τουτο άναμφίβλως οι βασιλείς ούτοι της Ανατολής έλαβον την μεγάλην τιμήν να γονυπετήσ ην πρώτοι πρό του Χριστού έν τή φάτην της Βηθλεέμ.

B

Ένώ το δείπνον των έπλησίαζε περί το τέλος του, ο άγαθός Γάσπαρ, είπε.

— Αγαπητοί μου φίλοι, εις ένθύμισιν του εϋτυχοϋς τούτου ταξειδίου θα διαμοιράσω μαζί σας ένα θησαυρόν, ο όποϊος προσέρχεται εξ Αιγύπτου και τον όποϊον φέρω ολόκληρον εις την ζώνην μου. Αύριον, εις τα πρώτα φώτα της αύγης, θα τον χωρίσω εις τρία ίσα μέρη

και ο καθείς θα λάβ η από έν. Σας εύχομαι γλυκύν ύπνον. Καλήν νύκτα!

Ήσαν έτοιμοι ήδη να καλυφθώσ ηι δια των μανδυών των, ότε έλαφρός ψίθυρος ήκούσθη εις την κεφαλήν της κέδρου, υπό την όποϊαν είχον καταλύσ η.

— Μου φαίνεται, είπεν ο Βαλθάσαρ, ότι ακούω τον ήγον άνθρωπίνης φωνής.

— Ίσως είνε κανείς παπαγάλλος, του όποϊου έταράχθη ο ύπνος, είπεν ο Γάσπαρ.

— Ναι, πράγματι· διέκρινα εις την σκιάν, σκιάν άνθρώπου, είπεν ο Μέλχιωρ.

— Όχι, όχι, είπε και πάλιν ο Γάσπαρ θα είνε κανένας πίθηκος ο όποϊος παίζει μέσα εις το φύλλωμα, δέν είνε τίποτε· καλήν νύκτα!

Μετ' όλιγων οι δύο άλλοι άπεκοιμήθησαν· άλλ' ο Γάσπαρ δέν ήδυνήθη να κλεισ η τους οφθαλμούς. Έγύρισεν άπ' έδω και άπ' εκεί, έσκέπασε την κεφαλήν του με το βουρνούξ η του και επί τέλους, έν ώ ή σελήνη διέχει το γλυκύ φως της επί της γης ο γεωργός βασιλεύς, εξύπνησε τους συντρόφους του και είπε προς αυτούς.

— Κάποιος σοφός είπε ότι δέν πρέπει ν' άναβάλωμεν δια την αύριον ο τι είμπορούμεν να κάμωμεν άμέσως. Αν θέλετε, λοιπόν, καλοί μου φίλοι, είμπορούμεν να τελειώσωμεν την ύπόθεσιν περί της όποιας σας ώμίλησα εις το φως το όποϊον μάς έρχεται την στιγμήν ταύτην από τον ουρανόν.

Έλυσε την ζώνην του, έλαβε μίαν φούκταν πρασίτων τινων πραγμάτων έχόντων επί κεφαλής μαύρην ήμισέληνον· θα έλεγε κανείς ότι ήσαν πολύτιμοι λίθοι, κατάλληλοι να κοσμήσωσι βασιλικόν διάδημα.

Ήσαν κώαμοι, άγνωστοί έως τότε εις την Ασίαν.

Οι φίλοι του Γάσπαρ εξέτασαν αυτά μετά πολλής περιεργείας. Ήσαν είκοσι και εις· έκαστος έλαβεν έπτά, μεθ' ο και οι τρεις άπεκοιμήθησαν βαθείως.

Περί το μεσονύκτιον ο Βαλθάσαρ και ο Μέλχιωρ άφυσνίσθησαν βιαίως· κραυγαί συμπεπνιγμέναι, κρότος βηματων έφανέρονον ότι πάλη συνήθη προς το μέρος όπου ήσαν δεμέναι αι κάμηλοι. Έφώναξαν τον Γάσπαρ· αλλά δέν ήτο πλέον πλησίον των.

Ανήσυχοι, έτρεξαν προς το μέρος όπου έγίνετο ή πάλη και έπρόφθασαν μόνον να ίδωσι δύο άθλίους επί των καμήλων των, άπομακρυνόμενους μετά μεγάλην ταχύτητος· ο εις έκράτει τον δυστυχ ή φίλον των δεσμευμένον και με φίμωτρον εις το στόμα· ο άλλος έσυρε την τρίτην κάμηλον.

[Έπεται το τέλος]

N. A.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Κοροιοκεφαλῆς τὴν τεσσαρακοστὴν ἐν τῷ παντοδοχείῳ διατάσσει :

— Παιδί, τηγάνισέ μου δύο αὐγά με λάδι, γιατί εἶνε σαρακοστή καὶ νηστεύω. Κύτταζε κα- λά νὰ μὴ τα κάνη με βούτυρο καί 'με ἀρίστης!

*

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Γεωγραφίας ὁ διδάσκαλος ἐρωτᾷ τὸν μικρὸν Τωτὸν :

— Ποῖα εἶνε ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος; Ὁ Τωτὸς μένει σιωπηλός.

Θέλιον τότε ὁ διδάσκαλος νὰ τον βοηθήσῃ :

— Ποῦ κάθεται ὁ βασιλεὺς, παιδί μου; Καὶ ὁ Τωτὸς θριαμβευτικῶς :

— 'Σ τὸ παλάτι!

*

ΚΩΣΤΑΣ. Τί καλὰ ποὺ θὰ ἦτον ἂν ὁ ἥ- λιος ἦτο ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ σύννεφα! ποτὲ δὲν θὰ ἐσκοτεινίαιε!

ΓΙΑΝΝΗΣ. Καὶ δὲν συλλογιζέσαι ἀνόητε, δὲι ὁ ἥλιος θὰ ἐσθύνε ἀπὸ τὴν βροχὴ!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Δι' ἰσχύος δεκατῆ μέχρι τῆς 28 Ἰουνίου ε. ε.)

271. Συλλαβογράφος.

Τὸ πρῶτον πάντα βεβαίως, φέγγει τὸ δευτέρον [μου. Περὶεργον! χωρὶς πετρά, πετᾷ τὸ σύνολόν μου.

272. Λεξιγράφος.

Ἐνα μέρος τῆς οἰκίας κ' ἕνας κάτοικος αὐτῆς, τῆς Ἑλλάδος μίαν νῆσον σχηματίζον παρευθός.

273. Στοιχειόγράφος.

Με μικρὸν χορδίζομαι με βῆτα ξεφυλλίζομαι.

274. Στοιχειόγράφος.

Βάζω θῆρα, διώχνω ρῶ καὶ ἀμείψως ἀπορῶ: μία νῆσος ξενικὴ γίνετα: Ἑλληνική.

275. Πρόβλημα.

Νὰ εὐρεθῇ ἀριθμὸς ὅστις διαρῶμενος διὰ 5 δίδει ὑπόλοιπον 3, δι' 7 δίδει ὑπόλοιπον 2, καὶ δι' 6 δίδει ὑπόλοιπον 5.

276. Σταυρός.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΒΑΒΗΗΠΟΡΣΣΥ σχη- μάτισον σταυρὸν ἀποτελούμενον ἐκ τῶν ὀνομά- των χώρας τῆς Ἀσίας καὶ κράτους εὐρωπαϊκοῦ.

277. Ἀστήρ.

Νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ ἀ- στερίσκοι διὰ γραμμάτων αὐ- τῶς, ὥστε καθέως μὲν νὰ ἀνα- γινώσκεται τὸ ὄνομα θηριώδους αυτοκράτορος τῆς Ρώμης, ὀρι- ζοντικῶς τὸ ὄνομα πτηνοῦ ἀρκατικοῦ καὶ δια- γωνίως τὰ ὀνόματα, νήσου τῆς Ἑλλάδος καὶ βασιλέως ἀρχαίου τῶν Περωῶν.

278-279. Κεκρωμμένα ὀνόματα ὀρέων.

1. Ἐστὶ δίκης ὀφθαλμός, ἕς τὰ πάνθ' ὄρα. 2. Εἰς οἶκόν σου ἀρίστος ἀμύνασθαί περὶ πατέρα.

280-282. Μεταμορφώσεις.

1. Ἡ Νῆσος δι' 6 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ Κύρος. 2. Ὁ κῆπος διὰ 7 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ οἶκος. 3. Δι' ὀθῆθαι δι' 9 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Ἄργος.

283-287. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις. Μῆρος, ἄλλος, φίλος, βαλθίς, κύρος.

288. Ἀκροστιχίς.

Τὰ τελευταῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέ- ξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα θεός.

289. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πτηνοῦ.

290. Μεσοστοιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου ἥρωος.

291. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα, ὡς καὶ τὰ δευτέρα ἀλλ' ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγινωσκόμενα, ἀπο- τελοῦσι τὸ ὄνομα ἑνὸς ποταμοῦ τῆς Ἑλλάδος.

292. Γρίφος.

(Κ' ἦν | συκῆ) ἦν πάντων Μ τ' αἶρα (πα, πα, πα) — ε' δ' ἂν ὠμῆ ζῆν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Επισημασμένον ὑπὸ τοῦ Ἰκρυοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὲς παραστῆναι εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ἀπαιτούμενον καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμά ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λπ. 10.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις Πλατεία Ὀμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς οἴου Δωρου.

Περίοδος Β'—Τόμ. 1^{ος}.— 16

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Ἰουνίου 1894

Ἔτος 16^{ον}.—Ἀριθ. 16

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΦΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΓΙΕΡ [Συνέχεια· ἴδε σελ. 113]

ΙΔ' Ὅταν ἔχη κανεὶς ὑπέρτατος τῆς αἰθιο- πικῆς φυλῆς, πρέπει ν' ἀσκή ἐπίβλεψιν ἀδιάκοπον ὅπως τοὺς συγχερατῆ, ἄλλως εἶνε ἀδύνατον νὰ τηρηθῇ τάξις ἐν τῇ οἰ- κίᾳ. Οὕτως ἡ ἐργασία τῆς Εὐτυχίας, ἡ ὁποία εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν, καὶ πολλὰ ἦτο καὶ ἐπιπόνος.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τοῦ βίου τῆς ἐγένετο δι' αὐτὴν σύντροφος πολὺ- ημος ὁ ἀδελφός τῆς. Μεθ' ὄλην τὴν ἀποστροφὴν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο πρὸς τὸ βαρόμετρον, εἶνε θετικόν ὅτι ὁ νεαρός Καλονῆς, κατὰ τὰς θεωλώδεις ἡ βρο- χερὰς ἡμέρας, ἔμεναν ἐνίοτε εἰς τὴν οἰ- κίαν. Ἡ Εὐτυχία τότε προσεπάθει νὰ τῇ τὴν καθιστὰ εὐχάριστον, νὰ τῇ παρ- ἔχη τέρψειν καὶ διασκεδάσει ὅσον τὸ δυ- νατὸν ποικίλας. Εἰς τὴν ἀρχὴν, ὅταν αἱ κακαὶ ἡμέραι ἦσαν σπάνια, τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο τόσον δύσκολον· ἀλλὰ βραδύτε- ρον, ὅτε αἱ βροχεραὶ ἡμέραι, κατὰ τὰς ὁ- ποίας ἀδύνατος ἦτο ἡ ἐξοδος, ἀπετέλουσαν αἰετὸν ἀδιάσπαστον, ἡ Εὐτυχία ἐνόησε πόσον δύσκολον ἦτο νὰ διασκεδάσῃ ἐπὶ μακρὸν ἄνθρωπον συνειθισμένον εἰς τὴν ἀργίαν. Ὁ πατὴρ τῆς, ἂν καὶ μὴ ἔ- χων τὴν τακτικὴν, ἐργασίαν ἀπέρριπτε τὸς ὥρας εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς πε- ριοσίας του, ὥστε οὐδέποτε ἐφαίνετο ἀεργὸς ἢ ὀκνηρὸς. Μίαν ἡμέραν, περὶ τὸ τέλος τοῦ ἀπογεύματος, κατὰ τὸ ὅποιον μουσική, ἀνάγνωσις, χαρτιά, τὰ πάντα διαδοχικῶς ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν, πρὸς διασκέδασιν τοῦ Ρολάνδου ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἐξέλθῃ τῆς αἰθούσης, ἡ Εὐτυχία ἀνέκραξε :

«Ἄ μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν μπορῶ πεῖν.

— Τί ἔχεις; ἠρώτησεν ὁ κύριος Μορδάς.

— Τίποτε σοβαρὸν ἀλλ' εἶνε δι' ἐμέ βαρὺς ὁ κόπος, τὸν ὁποῖον καταβάλλω κάθε φορὰν διὰ νὰ διασκεδάσω ἐπὶ συνε-

χεῖς ὥρας τὸν Ρολάνδον. Τί φοβερὸν νὰ μὴ εἰμπορῇ ν' ἀσχηλῆθῇ εἰς ἕν πρᾶγμα κατὰ συνέχειαν! Πάσχει ὅταν εἶνε κλει- σμένος 'ς τὸ σπῖτι. Ἀπὸ τὸ παράθυρον ρίπτει εἰς τὴν ἐξοχὴν βλέμματα πόθου τόσον θερμά πού 'μου ἔρχεται νὰ του εἶπω: φύγε λοιπόν! ἔβγα ἔξω καὶ ἀψή- φησε καὶ τὴν βροχὴν καὶ τὸν ἄνεμον!

— Εἶσαι σκληρὰ! εἶπε γελῶν ὁ κ. Μορδάς.

— Διόλου, ἀπήντησεν ἡ πριγκίπισσα Ροζάλβα, διότι εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν θάρ- ρωστοῦσε μόνον τὰ ἐνδύματα τοῦ θᾶ εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ παραπονεθῶν. Εἶ- μαι βεβαία, μπαμπᾶ, ὅτι εἶσθε τῆς γνώ- μης μου· δὲν τολμάτε νὰ το 'πῆτε ἐξ αἰτίας τῆς μαμμᾶς, ἀλλὰ πρέπει τέλος πάντων νὰ πιάσῃ μίαν σειρὰν ὁ Ρολάν- δος... νὰ γίνῃ στρατιώτης, καθὼς τον ἐσυμβούλευσεν ὁ Μάξιμος Μπρεβάλ.

Θέλετε νὰ δοκιμάσω, μήπως τον κατα- πείσω; Νομίζω ὅτι ἔχω κάποιαν ἐπιρροὴν ἐπ' αὐτοῦ.

— Ἄν νομίζεις ὅτι κάτι θὰ ἠμπορέ- σης νὰ κάμῃς, δοκίμασε. Οὕτως ἡ ἄλ- λως ἡ ζωὴ αὐτῆ τῆς ἀργίας πρέπει νὰ τελειώσῃ.»

Ὁ Ταχυδρόμος τῆς ἐπιούσης ἔδωκε νέαν τροπὴν εἰς τὴν ὑπόθεσιν.

Ὁ κ. Μορδάς, ἀπὸ τῆς ἀνευρέσεως τοῦ υἱοῦ του, εἶχε γράψῃ εἰς τὰς Ἡνω- μένας Πολιτείας, διὰ νὰ τον σβύσουν ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν ἀποθαμένων. Συγχρό- νως εἶχεν ἀπαιτήσῃ ἐπ' ὀνόματι του καὶ τὴν περιουσίαν τοῦ θείου, ὁ ὁποῖος παρὰ- φορος ἐκ λύπης, ἠτύχησεν μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Μισισσιππῆ ὅπου τὰ τέ- κνα του, ὀλιγότερον εὐτυχῆ τοῦ ἐξαδέλ- φου τῶν, εἶχον εὖρη τὸν θάνατον. Ὁ Ρολάνδος θὰ ἦτο κάτοχος λαμπρᾶς πε- ριοσίας· ἀλλὰ ἐνῶ ἐθέρμεν εἰς τὴν χώραν τοῦ Σιού, ἄλλοι συγγενεὶ κατέ- λαβον κτήματα καὶ χρήματα παρουσια- σθέντες ὡς κληρονόμοι. Ὁ δικηγόρος τῆς

Νέας Ὑόρκης, ὁ ἐπιφορτισθεὶς τὴν ὑπε- ράσιον τῶν συμφερόντων τοῦ Ρολάνδου, ἔγραψεν ὅτι δὲν κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ λύσιν φιλικὴν καὶ ὅτι ἡ δίκη ἦτο ἀνα- πόρευτος. Ἡ ἐπιστολὴ του ἐφθάσεν εἰς τὴν Μαγώλιαν καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Εὐ- τυχία ἐπέζητει τὴν εὐκαιρίαν νὰ κάμῃ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς τὴν σοβαρὰν συ- ομιλίαν, τὴν ὁποία ἐσχεδιάζεν ἀπὸ τῆς προτεραίας. Μόλις λαθὼν αὐτὴν, ὁ κ. Μορδάς εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς θυγατρὸς του.

«Ἐνόμιζα ὅτι δὲν εἶσαι μόνη.

— Πῶς αὐτό, μπαμπᾶ; . . .

— Φαίνεται ὅτι μιλοῦσες μόνη σου, σχεδιάζουσα τί θὰ 'πῆς εἰς τὸν Ρολάνδον.

— Ἀλήθεια, μιλοῦσα μόνη μου; δὲν το πιστεύω. Ἴσως ἡ φωνὴ που ἠ- κοῦσατε ἦρχετο ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον ἢ ἀπὸ ἄλλο μέρος. . . .

— Ὅχι, ἄχι, ἦτο ἡ ἰδική σου. Αὐτὸ συμβαίνει εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους· παραμιλοῦν ὅταν τοὺς ἀπασχολῇ σπου- δαίως κάτι τι. Ὡς πρὸς τὸν Ρολάνδον νομίζω ὅτι πρέπει νὰ μεταβάλῃς ὀλίγον τὴν βᾶσιν τοῦ λόγου τὸν ὁποῖον προε- τοιμάζεις. Πρέπει νὰ σου μεταφράσω πρῶτα αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν καὶ κατό- πιν συνομιλοῦμεν.»

Ἡ Εὐτυχία ἐκάθησεν ἀπέναντι τοῦ πατρὸς τῆς καὶ συνεκέντρωσεν ὄλην τῆς τὴν προσοχὴν διὰ νὰ παρακολουθῆσθαι τοὺς συλλογισμοὺς τοῦ δικηγόρου καὶ νὰ ἐνοήσ